

1

A kora reggeli nap sugarai finom, aranyló szálakat szóttek a zöld-barna csíkos sötétítőfüggöny szövetébe. Végigpásztázták a narancsszínű falon feszülő posztereket, melyeken áramvonalas autók csillogtak, és dagadó izmú óriások feszítettek. A padlón szétdobált könyvek, zoknik és egyéb ruhadarabok között több napos ételmaradéktól ragacsos tányérok is heverték. A kockás takaró felső széle alatt folyamatosan emelkedő és süllyedő kupacon kívül csupán a végén kikandikáló két koszos talp jelezte, hogy az ágyban van valaki. Hirtelen hatalmas csattanással kicsapódott az ajtó, mire a talpak óvatosan összerándultak, majd visszahúzódtak a takaró alá.

– Rémálom – nyöszörögte fájdalmasan, amikor meglátta öccsének mézszínű bozontját az ajtóban. Gyorsan visszahúzta fejére a takarót és szorosra zárta szemét, hátha eltűnik a kellemetlen látomás. Minden hiába, nem volt ilyen szerencséje.

– Petiiiiii! Ébredj! – hangzott a fülsértő visítás.

A Peti néven szólított sörtekefe oda sem nézve, begyakorlott mozdulattal felkapta a kezéhez legközelebb eső piszkos tányérról a kanalat, és a kellemetlen látogató felé hajította.

– Tűnés! Ez magánterület! – rikoltott öccsére.

Mikor tanulja meg végre, hogy nem ronthat be csak

úgy egyszerűen a szobámba, méltatlankodott magában, miután Dávid kacagva eliszkolt.

Hirtelen eszébe jutott a tegnapi nap minden rémsége. Amikor hazafelé bandukolt az iskolából, két nyolcadikos fiú, akiknek a nevét sem tudta, elállta az útját, és követelték a pénzét. Apától ka

pott ugyan reggel kétszáz forintot, de semmi kedve nem volt megválni tőle.

Nagyon félt a fiúktól, hisz jóval nagyobbak és erősebbek voltak nála, mégis makacsul megrázta a fejét.

„Behúzzak egy nagyot?”, kérdezte az egyik széles vigyorral, és felmutatta ökölbe szorított kezét. Peti tudta, hogy hamarosan verés lesz a dolog vége, és még a pénzét is elveszik. Már éppen nyúlt a táskájába, amikor észrevette, hogy a két támadó rémülten bámul mögé. Hátranézett, mert nem értette, mitől ijedtek meg. Ő is meglepődött, hiszen hirtelen, szinte a semmiből termett ott az a férfi. Fialtal volt, magas, erős testalkatú. Csak állt ott nyugodtan, szigorú tekintettel. Peti újra a támadói felé fordult, de ők már fogaik közt sziszegve sietősen elsomfordáltak. Megkönnyebbülten sóhajtott és készült, hogy megköszönje az idegennek a segítséget, de már nem volt sehol. Mintha a föld nyelte volna el. Este, lefekvés után, és most, ébredéskor is csak arra tudott gondolni, hogy ki lehetett az a férfi, hogy került oda, és hová tűnt?

Nagy nehezen kikecmergett az ágyból. Sajnos, ma újra be kell menni az iskolába, és valószínűleg találkozni fog a két nagyfiúval. Mihez kezdjek, törte a fejét, mialatt kívánszorgott a fürdőszobába, hogy úgy

tegyen, mintha mosakodna.

– Ezt most komolyan kérdezted? – szólalt meg egy hang.

– Hát persze, hogy komolyan! – méltatlankodott, majd zavartan elhallgatott. Jobbra-balra tekintgetett, de hiába, senkit sem látott.

– Ki van itt? – kérdezte gyanakvón, de választ nem kapott. – Á, biztos már megint a kis pondró szemtelenkedik velem – jutott eszébe az öccse. – Na, most ellátom a baját! Lábujjhegyen, csöndben az ajtóhoz osont, majd hirtelen mozdulattal felrántotta, és ki

ugrott az előszobába. Nem volt ott senki. Értetlenül rázta meg a fejét, majd visszaballagott a mosdóhoz. Egy pillanatra átfutott rajta valami ijedtségféle. Gyorsan belenézett a falon függő ovális tükörbe. Elégedetten elvigyorodott, hiszen egy tök jó fej srácot lá

tott onnan visszaneézni. Nincs itt semmi gáz, nyugtatta meg magát. Két mutatóujját a vízszög alatt benedvesítve végigsimította mindkét szemhéját, tíz ujjával beletúrt sűrű hajába, és ezzel a nehéz művelettel be is fejezte a reggeli készületet. A fogkefe és a szappan, mint általában, most is száraz maradt.

A konyhába lépve szinte azonnal behatoltak orrába a szalonnás rántotta csodás illatfelhői. Korgó gyomorral ült az asztalhoz, ahol a többiek már jóízűen lakmároztak. Anyja, ölében a kis Virággal felállt, hogy tálalja a reggelit. Peti szájában összefutott a nyál, alig várta, hogy hozzáláthasson az evéshez.

– Történt valami említésre méltó az iskolában? – kérdezte apja, aki tegnap sokáig dolgozott, és Peti már

aludt, amikor hazaérkezett.

Egykedvű nemmel felelt. Dávid olyan arcot vágott, mint aki tudja az igazat. Kék szeme pajkosan csillogott, és somolygott a nem létező bajusza alatt, miközben a kenyerét majszolta.

Peti mérgesen rákiáltott: – Mit vigyorogsz, te kis majom?

Öccse szája sírásra görbült.

Apa komolyan nézett nagyfia szemébe.

– Ha valami bánt, beszéljük meg, de a haragodat ne a kisebbben töltsd ki! Tudod jól, hogy nálunk ez nem szokás.

Peti elszégyellte magát. Bocsánatot mormogva felpattant az asztaltól és evés nélkül elrohant.

Anyja szomorúan nézett utána.

– Nem értem, mi történt vele? Mostanában úgy megváltozott.

– Ugyan, kamaszodik, ennyi az egész, hisz tizenegy éves! Türelmesnek kell lennünk vele – nyugtatta Apa.

– Szeretném visszakapni az én jó, szófogadó, okos fiamat – sóhajtotta Anya.

– Visszakapod! Kivárjuk – nevetett Apa, és átölelte Anyát az ölében csimpaszkodó, vidáman kacarászó Virággal együtt.

Dávid könnyfátyolos szemében is megjelent a mosoly, és mintha misem történt volna, jó étvággal folytatta tovább a reggelijét.

Reggeli után Peti rosszkedvűen poroszkált az iskola felé. Morcosan, lehajtott fejjel, dühösen rugdosta az elé kerülő kavicsokat. Miért kell ennek a kis hülyének mindent elrontani, dühöngött magában. Folyton felidegesít azzal az okoskodó nézésével! Azt hiszi, mindent tud! Most miatta maradtam éhen, és zsebpénzt sem kaptam! Gondolatban már a bosszút kezdte tervezni, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy aznap matekból dolgozatot írnak, és nem készült. Mit tegyek most, siránkozott magában. Már látta szomorú sorsát, amint a tanár beírja az egyest az ellenőrzőjébe.

– Bárcsak megűszhatnám valahogy! – sóhajtott fel.

– Akkor most beszéljünk, vagy ne? – szólalt meg a hang, amit már otthon is hallott.

Ijedten nézett szét, de senkit nem látott. Biztos megint képzelődöm, forgatta körbe a fejét idegesen. Ez a sok stressz már úgy látszik, az agyamra megy.

– Nem képzelődsz, barátocskám – hallotta újra a hangot.

– De hát ki vagy te? – suttogta szája elé tett kézzel, mert nem akarta, hogy a járókelők azt higgyék, magában beszél.

– Entis vagyok, Nymen bolygó királya, és a világegyetem ura.

Abban a pillanatban a fiú meglátta az utca végén a tegnapi két nyolcadikost.

– Jaj, nekem! Segítsen valaki! – kiáltott fel rémülten.

– Itt vagyok – szólt a hang.

– De hát, ki vagy te, és hol vagy? – kérdezte Peti két-ségbeesetten.

– Én vagyok itt, Entis.
– De miért nem látlak?
– Mert nekem nincs látható formám, nincsen olyan testem, mint neked.
– De hiszen ilyen ember nem létezik – nyögte ijedten a fiú.
– Nem is vagyok ember.
– Láthatatlan élőlények sem léteznek.
– Valóban? Akkor most kivel beszélgetsz?
– Nem tudom. Valaki biztos szórakozik velem – nézett szét újra gyanakodva. – A láthatatlan lényekben csak a buta emberek hisznek.
– A buták?
– Szent ég! Nem akarom elhinni, hogy a levegővel beszélek! Teljesen megőrültem.
– Hiszen te kértél segítséget – mondta a hang.
– Igen, de azt csak úgy mondtam, szokásból. Az emberek szoktak ilyeneket mondani, de nem azért, mert tényleg hisznek benne, hogy valaki válaszol!
– Legyen, ahogy akarod. Többé ne beszéljünk.
Petiben feltámadt a kalandvággy.
– Jaj, nem úgy gondoltam! Szeretném, ha beszélgetnél velem!
– Akkor jó! Beszélgessünk!
– Hogy szólíthatlak?
– Egyszerűen csak hívj Uramnak!
– Nem túlzás ez egy kicsit? Miért lennél te az én Uram?
– Azért, mert én az egész világ ura vagyok, az embereké is.

– Jó, nem bánom, legyen, ahogy akarod, Uram – egyezett bele Peti. Akkor vette észre, hogy a két nagyfiú már ott is áll előtte.

– Nézd csak! Magában beszél – vihogott az egyik, és megcibálta a fülét.

Petinek nemcsak a szóban forgó testrésze, hanem egész arca belepirosodott a fájdalomba.

– Persze, hiszen hiányzik egy kereke! – kiáltotta a másik fiú, és megcsavarta a karját.

– Uram, most segíts! – jajdult fel Peti.

– Ez teljesen meghibbant – gúnyolódtak, és már éppen nekiláttak volna egy módszeres verésnek, amikor észrevették, hogy feléjük tart a matektanár.

Azonnal elengedték, és gyors léptekkel eliramodtak az iskola felé. Petit úgy elborította a félelem és a fájdalom, hogy észre sem vette megmentőjét, aki addigra már oda is ért. Gábor bácsi kopaszodó kerek fejével, és sokdioptriás szemüvegével éppen úgy nézett ki, mint Mézga Géza a rajzfilmből.

– Jó reggelt! – köszönt a még mindig bambán bámuló fiúra, és magában azon tanakodott, hogy megvakult, vagy sóbálvánnyá változott.

Amikor Peti végre magához tért, és kitörő örömmel, széles mosollyal köszönt vissza, a tanár igencsak meglepődött.

– Nocsak, milyen jó kedved van ma reggel! Nem szoktál nekem mostanában így örülni. Ezek szerint felkészültél a dolgozatírásra? Remélem, mert nem ártana javítani, különben komoly bajban leszel!

A fiú arcáról máris lehervadt a mosoly.

– Bocsánat, tanár úr, nekem most sietnem kell –
mondta, és rohanni kezdett az iskola felé.

Gábor bácsi sóbálvánnyá merevedve bámult utána.
Nahát, milyen furcsán viselkedik ez a gyerek, álmélko-
dott.

– És még mindig nem értem, miért jöttem ma erre,
hiszen ez a hosszabbik út. Töprengve rázogatta a fejét,
miközben továbbment.

2

Hálisten, épségben megúsztam a találkozást, gondolt Peti megkönnyebbülten a két fiúra, amikor már az iskola kapujában járt. Bárcsak így megúsznám a dolgozatot is. Beszaladt a WC előterébe, ahol szerencséjére nem volt senki, sőt a fürkék is szabadok voltak. Gyorsan bezárkózott az egyikbe, táskáját a földre dobta, és leült a WC lehajtott fedelére.

– Uram! Itt vagy? – kérdezte halkán.

Semmi válasz.

– Uram – mondta kicsit hangosabban, de válasz most sem érkezett.

– Uram! Beszélni szeretnék veled!

Semmi.

– Nem is értem, miért álltam veled szóba? Még hogy te segítesz! Ha Gábor bácsi nem jön, már rég végem van! – kiáltotta dühösen.

Hirtelen kacagás töltötte be az egész helyiséget. Több szájból visszhangoztak előző szavai nagy hahotázás kíséretében:

– Uram! Uram! Itt vagy? Hol vagy, Uram? Ha-ha-ha-ha!

Ki sem mert kimenni a vécéből, annyira szégyellte magát. Egészen csengetésig nevettek, csúfolták. A csengő hangjára azonban mindenki elszelelt, így végre egyedül maradt.

Miután teljes csend lett, előmerészkedett, és az

osztályteremhez osont. Az ajtó előtt nagy levegőt vett, és megpróbált észrevétlenül belopakodni a terembe, ahol Gábor bácsi már éppen osztotta a dolgozathoz való lapokat. Amikor félénken, óvakodva megjelent az ajtóban, az addig síri csendben ülő gyerekekből kitört a kacagás. Úgy érezte, leég az arcáról a bőr. A tanár megfordult, hogy lássa a vigasság okát.

Peti megpróbált tudomást sem venni a röhögő osztályról. Leszegett fejjel, lángvörös arccal, sem jobbra, sem balra nem nézve igyekezett az asztalához. Így aztán éppen Gábor bácsi mellkasának ütközött, mire még magasabbra hágott a jókedv.

A tanár összehúzott szemöldökkel nézett végig a gyerekeken. Petihez fordulva halkán csak annyit szólt:

– Ülj a helyedre, és készülj!

Hirtelen néma csönd lett. Peti lábujjhegyen ment a székéhez, hogy semmi zajt ne okozzon. Szíve a torkában dobogott, de olyan hangosan, hogy attól félt, mindenki hallja. És még csak reggel van, gondolta keserűen, mialatt táskájából előszedte a tolltartóját.

Amint megkapta a tesztlapot, rémülten meredt rá, mert olyan volt számára, mintha kínaiul írták volna. Semmit sem értett az egészből. Lázasan gondolkodott, mit tegyen. Puskát nem készített, a szomszédja túl messze volt ahhoz, hogy legalább lesni tudott volna egy kicsit. Egy életem, egy halálom, gondolta, majd lehajtott fejjel, kezével arcát eltakarva elsuttogta.

– Uram!

Semmi válasz.

– Uram!

Még mindig semmi, ezért kicsit hangosabban megismételte:

– Uram!

A gyerekek már kezdtek odafigyelni a suttogására. Válasz még mindig semmi. Akkor még hangosabban, kétségbeesetten mondta:

– Uram, válaszolj!

Az osztályon halk nevetés futott végig. A tanár odament hozzá és kérdőre vonta.

– Miért zavarod a többieket a munkában?

– Én nem... – védekezett Peti.

– Hallottam, hogy beszélsz a társadhoz. Nem készültél? – Gábor bácsi hangja keményen csengett.

– Én nem beszéltem senkihez, és nem akartam zavarni senkit – próbált magyarázkodni.

– Nem értelek, fiam! Időben megérkeztél az iskolába, mégis elkéstél az óráról, pedig jól tudtad, hogy dolgot írnak! Most a saját fülemmel hallom, hogy beszélsz, te pedig letagadod, és a szemembe hazudsz! Menj ki a folyosóra, de előtte hozd ide az ellenőrződöt, beírom az egyest! Máskor készülj fel az órára!

Peti teljesen összetört. Odavitte a tanári asztalhoz, és letette az ellenőrző könyvét.

– Most kimehetsz – mondta Gábor bácsi, ő pedig társai sajnálkozása közepette kikullogott a teremből.

A folyosó végén lévő ablakhoz ment, ahonnan beláthatta az iskola udvarát, és a környező utcát is. Kikönyökölve bámulta a játszótéren gondtalanul hintázó, homokozó kicsiket. Milyen jó dolguk van, állapította meg irigykedve. Nekik legalább nem kell iskolába járni.

Milyen jó lenne, ha én is még csak négyéves lennék, mint Dávid! Arcát két kezébe temetve sírni kezdett. Rettentően sajnálta magát. Végigkutatta az összes zsebét zsebkendő után, míg végre talált egy használtat, amivel elmázolhatta a szájába folydogáló sós könnypatkocskákat.

– Mi a baj? – szólalt meg a hang.

– Még hogy mi a baj? És ezt pont te kérded? – szipogta mérgesen. – Miattad csináltam magamból bolondot mindenki előtt. Magamban beszéltem, és most azt hiszik, hogy megbuggyantam, hogy nincs ki mind a négy kerekem!

– Engem okolsz a kudarcaidért? – kérdezte a hang.

– Ki mást okolhatnék? Nem te erőszakoskodtál, hogy beszéljessünk? És amikor kértelek, néma maradtál! Hát kit hibáztassak, ha nem téged, amiért hülyének néz mindenki? Egyáltalán ki a fene vagy te?

– Már mondtam, ki vagyok. Segíteni akarok rajtad, de nem hagyod. Én azt mondtam, beszéljessünk, de te csak kívánságokat közölsz. Azt persze észre sem vetted, hányszor megmentettelek!

– Hmm.

– Nem tudod, miről beszélek, ugye? A nagyfiúk kötekedéséről tegnap és ma reggel! Emlékszel már?

– Én csak azt tudom, hogy nevetségessé váltam miattad! Ráadásul még egyest is kaptam! Hogy magyarázom ezt meg otthon? Bárcsak sose szólítottál volna meg! – csuklott el a fiú hangja, és újra kibuggyantak könnyei.

– Sajnálom, hogy így gondolod. Azt hittem, örülsz a

segítségnek. Ugye, az eszedbe sem jutott, hogy tanulni kellett volna? A saját felelőtlenségédért legkönnyebb másokat okolni.

– Bizonyítsd be, hogy valóban láthatatlanul létezel!

– Ismerem a nevedet, tudom ki vagy – felelt a hang.

– Ez nem elég! Valaki biztos megmondta neked, hogy hívnak!

– A múltkor mintha édesapád pénztárcájában láttam volna a kezedet.

– Hallgass! – nézett szét ijedten a fiú. – Honnan tudsz erről?

– Én mindent tudok. Nos, ez elég bizonyíték?

– Nem! Kifecseghettem álmomban, te meg biztosan hallgatóztál.

– Akkor hogyan bizonyítsam be?

– Teljesítsd minden kívánságomat!

– Azt hiszed, én vagyok a mesebeli aranyhal? Nekem nem ez a dolgom!

– Akkor ne is beszéljünk többet az egésről! Vagy teljesíted a kéréseimet, vagy nem hiszek neked!

– Biztosan ezt akarod? Jól gondold meg! Nem biztos, hogy örököd lesz benne – figyelmeztette a hang komolyan.

– Igen, igen! Csakis ezt akarom! Ha megteszed, hinni fogok benned – csillant fel a fiú szeme.

– Ó, milyen sokan mondták már ezt nekem!

– És mi történt? – kérdezte a fiú.

– Semmi különös. Akik így gondolkodnak, nem hisznek bennem, hiába teszek meg értük mindent. Azt mondják, hogy ők saját erejükből értek el mindent,

meg hogy szerencsájük volt. Persze, amikor baj történik, azért mindig engem hibáztatnak. Semmi sem jó nekik!

– Velem másképp lesz, meglátod! Ha teljesíted a kéréseimet, én tutira hinni fogok benned!

– Tulajdonképpen nem szoktam ilyet tenni, de nem bánom, legyen! Csak te meg ne bánd! Küldök valakit, aki mindig melletted lesz, és teljesíti minden kívánságodat három napon át. Egyetlen esetben tagadhatja meg a kérésedet.

– Mi az az eset?

– Akkor nem teljesül a kérésed, ha visszavonhatatlanul rosszat tenne neked vagy másoknak. Tehát használd ki okosan és jól a lehetőséget!

– És kit küldesz? – kérdezte Peti, de választ nem kapott.

Nagy nehezen eltelt a nap, és izgatott várakozással indult hazafelé. Igaz, félt egy kicsit a nagy fiúkkal való találkozástól, de nagyon remélte, hogy a „hang” betartja szavát. Eszében sem volt már a reggeli kirohánása, és arról sem volt fogalma, hogy szüleinek milyen fejtörést okoz mostanában a viselkedése. Most csak a kívánságok kitalálása foglalkoztatta. Mit kérjen először? Feltéve persze, ha a hang megtartja, amit ígért. Remény és kétségek közt bandukolt az úton, lehajtott fejjel. Hirtelen megcsillant valami a járda mellett a fűben. Odaszaladt, hogy megnézzze, mi az. Egy

ezüstszínű kis mobiltelefon hevert a földön. Izgatottan emelte fel. Amolyan régi fajta, gombos készülék volt, se érintőképernyő, se beépített kamera, se wifi. Az biztos, hogy nem olyan, amilyenről álmódott, mint az osztálytársai ájfónja, de neki még sosem volt semmilyen mobilja. A szülei szerint semmi szüksége rá. Meg hát, amúgy sincs pénzük fölösleges dolgokra. Ki hagyhatta el ezt a kis készüléket? Ha nem is a legújabb modell, de teljesen újnak látszott. Ugyan honnan is tudhatná, kié volt? Talán megtarthatná. De mit szólna Apa és Anya?

Így töprengett, kezében forgatva a mobilt, amikor szinte a semmiből megint előtte termett a két nyolcadikos.

– Na nézd csak, miből lesz a cserebogár! – kiáltott fel az egyik. – Kié ez a telefon?

– Az enyém – mondta bátortalanul.

– Na ne dumálj itt nekünk, úgysem tudsz átverni! Honnan loptad?

– Én ... én nem loptam, hanem éppen most találtam.

– Nem valami meggyőző az alakításod! Ki hiszi ezt el neked? Na ide vele, vagy ütök! – tartotta oda kezét a nagyfiú.

Hirtelen megcsörrent a telefon. Peti gyorsan a füléhez emelte.

– Tessék! – szólt bele remegő hangon.

– Mit kívánsz? – kérdezte egy hang.

– Ki, ... én? – kérdezett vissza.

– Nekem a te kéréseidet kell teljesítenem. Csak bele kell szólnod a telefonba! Tehát mit kívánsz?

– Hááát öööö...

– Nézd már, hogy hápog! Dobjuk a kacsauasztatóba, aztán vegyük el a telefont! – rikkantotta az egyik támadó.

Peti gyorsan nagy levegőt vett, majd belekiabált a készülékbe.

– Fürödjének meg ők a kacsauasztatóban!

A két fiúnak megszólalni sem volt ideje. Hirtelen nagy szél kerekedett, és hátulról jól meglódította őket, azok pedig nem tudtak ellenállni, hanem hatalmas léptekkel, kitárt karokkal megindultak előre. A szél megvitte, taszigálta őket, úgy néztek ki, mint valami kitárt szárnyú, nagy madarak. Végül egy jókora végső lökésre mindketten hason landoltak a kacsauasztatónak nevezett kis tavacska sekély, parti vizében. Peti csak állt és bámult. Azannya, ez király, csettintett boldogan, hiszen már lelki szemei előtt ott lebegett összes ellenségének csúf végzete. Na, indulás hazafelé, nógatta magát, de előbb még ki akarta élvezni a két megsemmisült fiú látványát. Nem is rossz, vigyorodott el, amikor azok ketten sártól csöpögő arccal és ruhával, elkeseredett ábrázattal előkecmeregtek a tóból. Látszott, hogy még nem tértek magukhoz az ámulatból, és fogalmuk sem volt, mi történt velük.

Peti a diadal érzésével, vidáman fütyörészve indult hazafelé. Örömmel nézegette a kis mobilt. Már a kapu előtt állt, amikor eszébe jutott a matek dolgozat és az egyes. Ijedtsége azonban amilyen gyorsan jött, úgy el is múlt.

– Úgyis az történik, amit én akarok – mosolygott

elégedetten és füléhez emelte a telefont.

– Mit kívánsz? – szólt a hang.

– Tűnjön el az ellenőrzőmből az egyes – suttogta, miközben már az ajtót nyitotta.

A lakásba érve gyorsan odaköszönt Anyának, aki éppen az ebédet főzte, majd a szobájába rohant, s táskájából előtúrva az ellenőrzőjét, türelmetlenül nyitotta szét. Azt hitte, rosszul lát, de nem, valóban nem volt ott az egyes! Mintha soha nem is lett volna. Örömmármorban úszott. Levetette magát az ágyra, és karjait feje alá téve, behunyt szemmel ábrándozni kezdett. Mennyi fantasztikus dolog vár még rá ennek a kis mobilnak a segítségével! Mindent megszerezhet, amit csak akar. Nem kell többé félnie senkitől, nem lesznek rossz jegyek az ellenőrzőjében, és nem kell elviselnie öccse háborgatásait. Mindig csak azt fogja tenni, amihez kedve van! Tervezgetés közben szép lassan elnyomta a könnyű álmot.

3

A tiszta, azúrkék égbolton csak néhány bodros, vattacukorszerű, hófehér báránfelhőcske úszkált. Néha meg-meglódultak a játékos szellő gyöngéd taszításától. A távolból halk, majd egyre erősödő surrogás hallatszott. Nemsokára feltűnt három légiiesen könnyű, fehér alak. Lebegve közeledtek, miközben élénk beszélgetést folytattak.

– Üljünk le ide kicsit – javasolta egyikük, majd lehuppant az egyik felhőre.

– Nem bánom – nevetett a másik, jólesően végignyújtózva a habos kis alkalmatosságon.

Rövid ideig csöndben nézelődtek.

– Gyönyörű ez a világ! Nézzétek az égbolton ragyogó napot, a felhőket! – szakította meg egyikük a csendet.

– És a föld? A hegyek, a tengerek és folyók, a zöld erdők és mezők! Nem csoda szép? – rajongott a másik.

– Már nem sokáig lesz ilyen szép! Az emberek mindent elrontanak, tönkretesznek – mondta indulatosan a harmadik.

– Jaj, Elidán! – kiáltott fel az első. – Én bírom az emberekben! Te miért vagy ilyen borúlátó?

– Miért, miért? – dohogott Elidán. – Sok mindent láttam már életem során! És te, Girabel, miért gondolod, hogy megbízhatasz bennük?

– Tényleg, miért is? – kérdezett közbe Jaraza.

Girabel gondolatai időben és térben messze

elkalandoztak.

– Tudjátok jól, hogy mióta az emberek megjelentek az univerzumban, sokat járok középük, mert Entis ezt a feladatot adta nekem. A küldetésem során sok jó emberrel találkoztam, és persze olyanokkal is, akik eleinte egyáltalán nem voltak jók, de később megváltoztak. Az emberek tudnak változni, nem úgy, mint mi. Arról nem tehetnek, hogy sok mindent nem képesek meglátni, és sajnos gyakran azt sem veszik észre, ami nyilvánvaló. Nincs rá képességük. Entis segítségére szorulnak, és mi is ezért segítünk nekik!

– Nos, majd meglátjuk, van-e értelme! – zárta le a témát Elidán. – Egyébként, hogy alakul az új megbízásod? – fordult Jaraza felé.

– Még nagyon az elején tartok, nem tudom mi lesz belőle – felelte elgondolkodva.

– Miről van szó egyáltalán? – érdeklődött Girabel.

– Tudod, hogy az emberek általában nem hallják, nem látják a világukon kívül élőket. Nem hiszik, hogy létezik olyan élet, amit nem látnak. Egy gyerek azonban valahogy meghallotta Entis hangját. Ennek a tizenegy éves fiúnak a szolgálatára kell állnom három napon keresztül.

– És milyen? – kérdezte Girabel.

– Nem lesz könnyű, hisz tudod, milyenek az emberek ivadécai. Tudnak különbséget tenni jó és rossz között, mégis, többnyire a rosszat teszik.

– Nem irigyellek, barátom! – kiáltott fel Elidán. – Az ilyenek nem a kívánságait kellene teljesíteni, hanem észre téríteni, jól megbüntetni!

– És hogy fogadja a szolgálataidat? – kérdezte Girabel, meg sem hallva Elidán dörgedelmeit.

– Kemény dió – sóhajtott Jaraza. – Ígéretet kapott, hogy minden kérését teljesítem, most aztán megcsapta a hatalom szele! Egyelőre úgy látom, hogy csupán bosszúra és a saját szórakoztatására használja a lehetőségeket. Bárcsak olyan bizakodó lehetnék, mint te, Girabel!

– Van még időd – vigasztalta Girabel. – Ha ügyes vagy, sikerrel jársz, és szerzel Entisnek egy újabb barátot.

– Bizony, és ha kell, segítünk is! Ha másképp nem megy, rendre tanítjuk – ígérte Elidán.

– Köszönöm, hogy számíthatok rátok – mondta Jaraza.

– Most már induljunk, mert Entis vár ránk! – libbent fel Girabel a felhőről, és késlekedés nélkül neki is lódult a kék égen futó láthatatlan ösvénynek.

Társai ide-oda cikázva követték. Útközben újra és újra megcsodáltak valamit a világból, így aztán hamar eltelt az idő, s arra ocsúdtak fel, hogy máris ott tündöklük előttük útjuk végső célja: Nymen bolygó. Alig-hogy megérkeztek, máris jöttek eléjük társaik.

– Gyertek, siessetek, mert a Király látni akar benneteket!

– Peti! Gyere ebédelni! Peti! Nem hallod?
Csak lassan fogta fel, hogy nem álmodik. Nagy

nehezen felült az ágyon, és kidörzsölte az álmat szeméből.

– Azonnal megyek – válaszolt, és tényleg sietett volna, hisz nagyon éhes volt már, de előbb el akarta rejteni a telefont.

Éppen egy jó helyet keresett, amikor Dávid robbant be a szobájába. Petinek ekkora szemtelenség láttán elakadt a hangja. Kezét a háta mögé dugta a benne lévő telefontal együtt, majd hirtelen visszatért hangjával hatalmasat ordított.

– Szívódj fel! Ki engedte meg, hogy betedd a szobámba a piszkos patáidat?

A kisfiú az ijedtségtől szoborrá merevedett.

– Én csak azt akartam mondani... – kezdte szepegve, de Peti közbekiáltott.

– Te ne mondj semmit! – Hirtelen ötlettel felemelte a telefont, és így szólt: – Változzon az öcsém egérré!

Nem jött válasz.

– Azt akarom, hogy Dávidból egér legyen! – kiáltotta.

Nem válaszolt senki.

– Mi az? Hol vagy? Nem erről volt szó! – kiabálta, és dühében az ágyra dobta a telefont, majd öccséhez fordult, hogy kizavarja a szobából. Leesett az álla, amikor látta, hogy Dávid eltűnik, s a helyén egy pici fehér egér cincog rémülten a zöld padlószőnyegen. Mintha a távolban valaki reszelős hangon nevetett volna. Egy pillanatra rossz érzés kerítette hatalmába, de gyorsan elhessegette magától.

– Na azért! Legalább ezután csend lesz a lakásban – nyugtatta meg lelkiismeretét. Fölemelte a megszeppent

kis egeret, és a hörcsögök régóta üresen álló akváriumába helyezte. Nem panaszkodhatsz, most már mindig velem leszel, és többé nem kell az ajtómat csapkodnod – mondta gúnyosan.

Az egérke riadtan bújt meg az üvegláda sarkában a faforgácsok között. Peti a telefont egyelőre a párnája alá rejtette, amíg nem talál egy igazi jó kis dugihelyet. Ha a szülei megtalálnák, véget érne a jó világ. Ezután, mint aki jól végezte dolgát, kiment a konyhába. Anyja a mosogatónál ügyködött, az asztal szépen megterítve, finom illatok szálltak a levegőben.

– Szervusz, kisfiam – nyomott egy puszit a feje búbjára – Már olyan régóta hívogatlak az ebédhez. Mit csináltál?

– Kicsit elnyomott az álom.

– Mi volt az iskolában?

– Semmi különös – felelte színtelen hangon, de közben a torka kissé összeszorult, amint leült az asztalhoz.

– Nem láttad valahol az öcsédet? – kérdezte anyja a tűzhelyhez menet, hogy előkészítse az ebédet.

– Nem! Miért engem kérdezel? Nem vagyok a szárazdajkája!

Anyja szomorúan csóválta a fejét. Nem értette, mi történik a fiával az utóbbi időben. Egyre kiszámíthatatlanabb és durvább lett a viselkedése.

– Miért vagy dühös? Én csak megkérdeztem, hogy láttad-e Dávidot, mert a szobájában nincs. Egyébként kicsit halkabb is lehetnél. Virág alszik, nem szeretném, ha felébredne!

– Jól van már! Nem láttam és kész! Biztos elbújt valahol, és azt várja, hogy megkeressük – dohogott tovább a fiú, majd megkérdezte: – Mi az ebéd?

– Bableves, palacsinta – válaszolt Anya, és már tette is elé az asztalra a finom, gőzölgő levest.

Peti farkaséhes volt, már ugrott is az ételnek. Pillanatok alatt elpusztított mindent. Olyan jól esett, hogy még a palacsintából kicsorduló lekvárt is lenyalta a tányérról. Na, gondolta elégedetten, ezt mosogatni sem kell! Felállt az asztaltól, a hűtőszekrényben lévő sajtból letört egy darabkát, és a tenyerébe rejtette.

Anyja közben végigjárta a lakást, és egyre növekvő aggodalommal állapította meg, hogy Dávid nincs sehol.

– Istenem, hol lehet? – sóhajtott fel, amint visszatért a konyhába.

– Kérdezd csak, hátha megmondja – somolygott magában Peti, és elindult a szobája felé. – Köszönöm az ebédet, nagyon finom volt.

– Egészségedre, kisfiam – mondta Anya. – Én most kimegyek, körülnézek az utcánkban és a játszótéren, hátha kiszökött a kis gézengúz! Te maradj itthon és vigyázz a húgodra! Egyébként sem árt, ha van itthon valaki, hátha közben Dávid visszajön.

Anyja levetette a kötevényét, és már indult is kifelé.

– Micsoda nagy húhó egy kisegér miatt – kuncogott Peti, majd a szobájába ment, és bedobta a sajtot az akváriumba.

– Sajnos neked a bablevesről és a palacsintáról most le kell mondanod – sajnálkozott színpadiasan. – De látod, milyen jó vagyok hozzád? Nem hagylak éhezni.

Ezzel el is feledkezett öccséről, kivette a párna alól a mobilt, leült az íróasztalához, és beleszólt.

– Halló!

– Itt vagyok – hangzott a válasz.

– Jó, hogy mégiscsak megtetted, amit kértem! De miért nem válaszoltál?

– Ne hidd, hogy én voltam. Én ilyen kívánságot nem teljesítenék.

– Ne szórakozzál már velem! Egyébként ki vagy te? – kérdezte a fiú, elengedve a füle mellett az ismeretlen válaszát.

– Geloszan vagyok.

– Micsoda? – ráncolta össze szemöldökét.

– Geloszan vagyok, jól értetted.

– Mondd, te hülyülsz velem? – fortyant fel Peti.

– Nem értem, mit mondasz – felelte a hang a mobilból. – Beszélj értelmesen!

– Én értelmesen beszélek, csak te nem érted. Mi a csuda az a geloszan?

– Te nem tudod, kik a geloszanok?

– Hát, hallottam már valamit róluk. Olyan kitalált, furcsa szellemfélék, akik csak a mesékben léteznek, láthatatlanok, meg repülnek, meg egyéb marhaságok.

– Ezek féligazságok. Az emberek szeretik az ilyesmit.

– Akkor milyenek vagytok valójában?

– Láthatatlanok vagyunk, mert nem rendelkezünk anyagi testtel, mint ti, emberek.

– Akkor hogy közlekedtek, hisz lábatok sincs, ugye? – kérdezte a fiú ravaszul.

– Nincs szükségünk lábakra, ahhoz, hogy ott

legyünk, ahol akarunk.

– Szóval nektek agyatok sincs? – próbálkozott Peti tovább.

– Nincs. A szellem a fontos, az értelem! Csak ez embernek van szüksége testre, ami az értelmét hordozni tudja. A mi egész lényünk tiszta szellem, vagyis értelem.

– Szóval azt hiszed magadról, okosabb vagy, mint mi, emberek?

– Igen, az értelmem nagyobb és tisztább, mint az emberé – felelte türelmesen a hang.

– Peti teljesen összezavarodott. Hogy lehetséges az, hogy ő olyan valakivel beszél, aki nincs is? Eddig mindenkitől azt hallotta, hogy a Földön kívül nincs élet sehol a világmindenségben. Vajon honnan jöhetett ide ez a geloszan, vagy micsoda? Rögtön meg is kérdezte tőle:

– Mondd, hol laktok ti tulajdonképpen?

– Mi egy olyan világban élünk, ahová emberek csak nagyon ritkán jutnak el.

– Mégis, merre van? Túl a naprendszerünkön?

– Igen – felelte a geloszan. – Sokkal messzebb, mint gondolnád. Fényévekben nem mérhető a távolság.

Peti lázasan törte a fejét. Hol lehet ez a titokzatos hely? Hogy lehet az, hogy valakinek nincsen teste? Hogyan lát, hogyan beszél, hogyan eszik? Sok-sok kérdés kavargott az agyában, amire szeretett volna választ kapni.

A geloszan, mintha csak tudta volna, mi jár a fiú eszében, megszólalt:

– Nyomen bolygó különleges hely. Nem láthatja

akárki.

– Az előbb mintha azt mondtad volna, emberek is eljutottak már a bolygókra.

– Igen, de ez nem olyan egyszerű. Most nem beszélhetek erről.

– Miért? Talán titok? Vagy attól féltek, hogy az emberek elfoglalják Nyment?

– Nem, nem félünk ilyesmitől – mondta a geloszan.
– Ahogy már mondtam neked, nem egyszerű a mi világunkba eljutni az embereknek, pedig mi nagyon örülünk mindenkinek, aki hozzánk jön.

Peti sértődötten kérdezte:

– Miért, olyan elmaradottnak nézünk ki, akik nem képesek eljutni egy távoli bolygóra?

– Távol álljon tőlem, hogy ilyet gondoljak. Fogadd el, hogy nem beszélhetek erről veled.

A fiúnak nem volt ínyére ez a titkolózás, és még jobban felébredt a kíváncsisága.

– Mondd, te geloszan, van neked neved is?

– Természetesen. Jarazának hívnak.

Peti felkiáltott a meglepetéstől.

– Nahát! Ez meg milyen név? Még sosem hallottam ilyet!

– Ez egy geloszan név.

– És Entis? Ő is egy geloszan?

– A geloszan rövid csend után válaszolt.

– Ő más. Ő az univerzum Ura.

– De hogy néz ki? Olyan, mint a geloszanok? Vagy inkább emberre hasonlít? – erősködött Peti.

– Ő is láthatatlan a te szemednek. Entis hatalmas